

Diplomová práce se zabývá problematikou využití ortotických pomůcek u pacientů s Duchennovou muskulární dystrofií (DMD) v období, s ještě zachovalou schopností samostatné chůze. DMD je nejčastější vrozené svalové onemocnění v dětském věku, klinicky se projevující svalovou slabostí s maximem postižení v oblasti pletencových svalů. Mezi 9. až 13. rokem věku dochází u většiny chlapců ke ztrátě samostatné chůze, zejména díky snížené svalové síle a vzniku kontraktur na dolních končetinách.

Teoretická část práce se podrobněji zabývá změnami stoje a chůze u těchto pacientů, problematikou kontraktur a sekundárních deformit, a možnostmi využití ortotických pomůcek v jednotlivých fázích onemocnění. Část práce je věnována fyzioterapeutickým intervencím a s tím spojené fyzické zátěži.

V praktické části práce je vyhodnocen efekt 6 měsíční fyzioterapie – užívání ortéz AFO (Ankle-Foot-Orthosis) během spánku a pravidelné fyzioterapie u 10 pacientů s diagnózou DMD. Chlapci v průměrném věku $9,1 \pm 2,7$ let byli vyšetřeni před zahájením terapie a po jeho ukončení, tzn. po 6 měsících. Efekt je hodnocen pomocí škál: NSAA (North Star Ambulatory Assessment), BI (Barthel index), měření svalové síly pomocí ručního myometru a hodnocení PROM (pasivní rozsahy pohybu) Součástí práce je i vyhodnocení dotazníkového šetření na vzorku 19 pacientů s dg DMD z března roku 2013, otázky se týkaly zejména oblasti používaných kompenzačních pomůcek, intenzity a frekvence fyzioterapie.

Ve vyšetřeném souboru byla prokázána statisticky signifikantní změna, u PROM flexe kolenního kloubu, kde po terapii došlo ke zvětšení rozsahu pohybu. Další statisticky signifikantní změna byla prokázána ve škále NSAA, kde po 6 měsících léčby došlo ke zhoršení skóre, jak v průměrném bodovém skóre, tak v časových testech.